

Nhà Tôi

nguyentnhung

Ngày xưa, chắc ai cũng có một mẩu nhà mộng mơ cho riêng mình.

Nào màn mậu hai bên cửa sổ. Ngoài vườn đầy hoa tươi rực rỡ, trên cành chim hót líu lo... Chưa kể, tôi đã ước ao nuôi con gà mái ở sân sau, để mỗi ngày tôi sẽ được nhặt một quả trứng và lại còn muốn có thêm một con chó nhỏ nằm đợi ở hàng hiên, biết ngoắc đuôi mừng rỡ khi thấy tôi mở cửa. Đơn giản nhưng hạnh phúc vô vàn mỗi khi nghĩ tới...

Nhưng khi lớn lên, tôi thấy muốn có một căn nhà vừa ý đã là khó. Mà gìn giữ căn nhà mình đang có lại càng khó hơn, nếu không tìm ra những cái hay cái đẹp ở đó thì làm sao giữ chân ta lại. Có khi phải cần một thời gian lâu lắm, mới thấy gắn bó và yêu thích thật sự căn nhà của mình.

Gửi các bạn mẩu nhà mà tôi đã "vô tình" và "may mắn" tậu được...

- Con Tư, chồng bây đâu, sáng giờ nội không thấy nó?
- Dạ, nhà con mới ra ngoài
- Bây nói nó đi đâu?. Nó ra nhà ai?... Chừng nó dzia, bây biểu nó lên nội nghen.
- Dạ vâng....

Bà nội chồng tôi ngoảnh đầu nhìn lại, lắc đầu đi lên nhà trên. Chắc bà đang thắc mắc tiếng < vâng > của tôi.

Gái bắc mà lấy chồng nam. Chao ơi !!! Nhiều khê lắm lắm...

Từ ngày di cư vào Saigon, tôi ở gần chợ Bến Thành. Bàn bè hàng xóm toàn là người nam. Giọng tôi nói cũng na ná giống họ. Nhưng gia đình nhà chồng và ngay chồng tôi, chưa chắc đã hiểu được hết những gì tôi nói, kể chi đến suy nghĩ của riêng tôi.

Lắm lúc cũng buồn và cảm thấy lạc lõng, cô đơn kinh khủng...

Nhất là thời gian về quê chồng. Với giọng lớ lớ không giống ai, tôi không hề cảm nhận được mình là một phần tử dù rất nhỏ nhoi trong gia đình. Còn nhà tôi, chao ôi, anh đã quên hẳn sự hiện diện của tôi bên cạnh. Có thể anh

nghĩ rằng với một người nói nhiều, liền thoáng như tôi, sẽ có dư bản lãnh để tự vệ và đối phó thoải mái trong mọi hoàn cảnh...Thật tình chả nhẹ nhàng như anh tưởng đâu.

Tôi còn nhớ, bu tôi dặn dò:

- Này, bu bảo cho con biết. Đám cưới rồi, đừng gọi chồng bằng tên nhé, phải gọi bằng "nhà" đấy. Nói năng lung tung, nhà chồng họ cười chết...

Lúc ấy, tôi ôm bụng lăn ra cười. Nghĩ thầm, nếu gọi chồng bằng nhà, chắc nhà chồng chẳng những họ cười, ngay cả chồng cũng phải trở mặt to ra mà nhìn nữa.

Nhà tôi. Tại sao lại nhà tôi mà không phải chồng tôi, vợ tôi hay người yêu quý của tôi?

Cha mẹ, các cô, các chú tôi, nói chung là đại gia đình tôi, mỗi khi nói chuyện với nhau, một điều nhà em, hai điều nhà tôi loạn cả lên. Lúc bé, tôi cũng chẳng để ý làm gì. Chỉ biết rằng nhà tôi là "ma maison".

Và tôi cũng đã luôn mơ ước căn nhà mộng mơ của mình to và đẹp lắm, có đủ thứ tôi thích cùng tất cả những người tôi thương yêu ...

Khi lớn lên, đã hiểu hơn và có lúc tự hỏi. Không biết khi mới quen nhau, các cụ gọi nhau bằng gì?. Rồi lúc yêu nhau các cụ đối đáp ra sao?. Gọi bằng tên hay chả có giờ biết tên đã biến thành nhà của nhau. Và bắt đầu lúc nào thì trở thành nhà?.

Tôi nghe chú tôi kể lại, phải đến hôm đón dâu, chú tôi mới biết mặt thím. Hôm đi xem mắt, ba tôi là anh trưởng, nên đến nhà gái nói chuyện, mà người bưng khay chè ra mời khách lại là cô em của thím tôi. Nhưng rồi không biết khi về nhà, ba tôi nói gì với chú tôi và thím tôi đã được cô em kể lại thế nào, mà chẳng bao lâu chú thím đã trở thành nhà của nhau. Còn bà nội tôi, không biết lấy ông tôi khi mấy tuổi mà cụ chả còn nhớ tên bố đẻ của mình. Đến khi vào Nam, ngày làm căn cước, họ hỏi tên thân phụ của cụ. Bà nội tôi không nhớ là gì, nhưng lại nói ra tên ông bố chồng. Lúc di cư, ông nội tôi đã mất. Tôi thầm hỏi, nếu không vậy, chẳng biết hai

cụ làm thế nào để phân chia tên của ông cố nội tôi. Thì ra từ ngày trở thành nhà của ông tôi, những gì thuộc về bà tôi đã ở lại sau lưng và hoàn toàn biến vào quên lãng.

Gọi nhau là nhà, phải chăng họ quý nhau như căn nhà che mưa che nắng?. Một gia tài lớn lao vô cùng của đời người. Tôi nghĩ khi tựu được nhà chắc hạnh phúc nhiều lắm. Như vậy, vợ chồng gọi nhau bằng nhà cũng phải. Đúng thật, có nhà là có tất cả. Từ nhà sẽ ra mọi thứ. Lúc nào người này cũng là nhà của người kia. Họ tìm ở nhau những ấm cúng mà chỉ nơi căn nhà mới có. Họ yêu nhau như yêu nhà. Họ xây đắp bằng những viên gạch mặt ngọt tình thương, ôm ấp bằng những hàng rào bốn phận tha thiết...

Ôi, ý nghĩ đẹp biết bao ...

Đây là suy nghĩ của riêng tôi, không biết có tí ti gì đúng?.

Vì tôi đã quên hỏi cha mẹ là tại sao gọi nhau như vậy.

"Nhà ơi, mình ơi nghe mùi mẫn để thương làm sao.

Dạ mời bác xơi cơm trước, nhà em sẽ đến ngay ạ...

Mình ơi, mai ra sở sớm ghé chợ mua cho em vài quả cam nhá..."

Khi còn ở nhà, tôi thường nghe thấy các người lớn đối đáp với nhau như thế. Nghe nhẹ nhàng và vui tai lạ.

1. Còn tôi, mặc dù đã được dặn dò kỹ lưỡng, cũng định bụng sẽ dùng những từ đó để gọi chồng tôi, nhưng cứ thấy làm sao sao, ngỡ ngàng ngập thế nào ấy, nên đành bỏ cuộc... Chưa kể, cái nhà của tôi làm làm li li, cả ngày chả nói một câu. Ngồi đâu thì ngồi dí một chỗ. Gạch mặt ngọt đâu không thấy mà hàng rào yêu thương cũng mất tiêu.

Nhà tôi giản dị quá đi thôi.

Chả hiểu ngày xưa, cái gì thúc đẩy, tôi lựa đúng ngay cái nhà bê tông cốt sắt này. Càng ngày tôi càng nhận ra, chúng tôi tánh khí khác hẳn nhau, lại còn khác khẩu. Nói chuyện, câu trước câu sau là choảng ngay. Ông nói gà, bà nói cuốc. Chưa kể có những ngôn từ bất đồng... Nhà tôi nhất định con tôm mà tôi vẫn rang cháy cạnh là con tép. Quả dưa tôi mua phải là trái thơm... Tuy giản dị thật. Nhưng con tép của anh vẫn luôn phải là con tép, tôi chẳng hiểu to đến độ nào thì mới được gọi là tôm... Những chuyện nho nhỏ tương tự như vậy xảy ra hàng ngày giữa chúng tôi, làm nhà tôi càng tịnh khẩu.???. Nên cứ tiếp tục đoán ý nhau, mà 10 lần đoán thì hết 9 lần sai, nhiều hiểu lầm trầm trọng đã xảy ra ngoài ý muốn...

Với thời gian, tôi càng thấy, những gì tôi thích thì nhà tôi không ưa. Những gì nhà tôi ưa thì tôi lại chẳng có một chút cảm giác. Hoàn toàn trái ngược trên mọi lãnh vực. Khi tôi muốn cái này, thì nhà tôi muốn cái kia hay đúng hơn chả muốn cái gì cả.

Thành thử lúc nào lựa chọn cuối cùng cũng là của tôi...

Tại nhà tôi quá tin tưởng vào khả năng quyết đoán của tôi?. Hoặc quá yêu chiều tôi hay đúng hơn nữa là muốn êm cửa êm nhà ???.

Tôi nhớ lại ngày xưa, có dạo về thăm gia đình. Tôi huyền thuyên không ngừng. Bu tôi bảo:

- Cái nhà chị này nói ít chứ. Để cho anh ấy nói với. Chị thật là chưa thấy người đã thấy tiếng...

Bu yêu quý, bây giờ con vẫn thế. Con nói và nhà con chỉ nghe. Có khi nhà con không nghe, nhưng con vẫn nói. Như vậy là đúng như những gì ngày xưa bu đã nói về con.

Nhưng về sau này, càng suy nghĩ, tôi càng ngạc nhiên và khâm phục nhà tôi. Một đàng đi tây, một đàng đi đông mà lại đồng hành với nhau hơn 40 năm. Chao ôi, một sự dằng co kinh khủng. Thật là cả một hành trình gay go và đầy kiên nhẫn.

Nói đến kiên nhẫn thì nhà tôi có thừa. Nguyên việc nhà tôi cứ đợi, cứ chờ tôi, một cách trung thành không thay đổi từ ngày quen nhau. Làm gì, đi đâu nhà tôi vẫn yên lặng chờ tôi... Bấy nhiêu thôi cũng đủ để tôi bái phục. Mặc dầu lắm lúc, tôi biết nhà tôi cũng bức bối kinh khủng, nhưng chả thấy anh nói năng gì ... Phải chăng chính những dị biệt đã kéo chúng tôi lại gần, để bổ túc cho nhau và đã tạo thành chúng tôi ngày hôm nay. Với

thời gian, tôi đã khám phá ra những cái hay, cái đẹp ở nhà tôi. Chính anh đã nhường tất cả không gian, thời gian của riêng anh cho tôi.

Anh được gì khi lựa chọn tôi?. Có khi nào anh hối hận?... Chắc không đâu. Vì chẳng thấy nhà tôi nói gì cả. Nhưng lại có người bảo, “*Không phải không nói là không có gì đâu đấy...*”

Còn tôi, đã vươn lên trong sự tin yêu và nhường nhịn tuyệt đối của nhà tôi. Những hoa quả gặt hái ngày nay, là do sự tận tụy vun xới và bồi đắp một cách âm thầm, liên li không một than van oán trách của anh. Anh luôn hiện diện bên tôi, bên các con và các cháu, lặng lẽ chờ đợi, kiên trì không nói nửa lời...

Chúng tôi sẽ ra sao nếu không có nhà tôi bên cạnh?

Muôn đời khâm phục và cảm tạ lòng quan tâm tỉ mỉ của nhà tôi đối với gia đình.

Chúng tôi thật sự yêu quý anh.

Nhà tôi như làn gió mát, hiu hiu thổi không ngừng, xoay quanh chúng tôi nhẹ nhàng và bất tận. Tôi tự hỏi, có khi nào anh mệt mỏi với những yên lặng chờ. Chứ như tôi, một người lảm nhảm và bộp chộp, chắc chắn sẽ nản lòng và phát điên lên mất, vì tôi không có cái kiên nhẫn của anh. Và chưa kể nếu tôi là gió, chắc nhà tôi phải lên cơn sốt liên tục như người bị trúng cơn gió độc.

Có phải tại vậy mà nhà tôi mất hứng phát biểu không?. Chắc không phải đâu. Ngày xưa ngày xưa anh vẫn thế. Lúc đầu, tôi nghĩ mới quen nhau, anh còn ngần ngại nên dè dặt nói không ra lời. Nhưng sau này, được biết anh là người ít nói thứ thiệt. Thế là từ đó tôi đã độc diễn, và nhà tôi đã là một khán thính giả duy nhất bắt buộc mấy chục năm nay.

Nhà tôi nợ tôi hay là tôi mắc nợ anh ấy. Nếu cả hai đều nợ nhau thì đúng là duyên nợ, chạy đâu cho khỏi. Thời đành để nhà tôi trả nợ tôi bằng công sức còn tôi trả lại anh bằng những ngôn từ. Không chừng nhờ những lời động viên và khen tặng của tôi, nhà tôi sẽ tiếp tục hăng say đợi chờ mà không biết mệt.

Nhà ơi, chồng ơi. Thế là chân lý đã tìm ra rồi đấy!

Nhà tôi thì cứ ra công và tôi thì cứ góp ý. Không phải lời nói đi đôi với việc làm sao?.

Dù sao đi nữa, cũng hết lòng cảm tạ về những ưu ái đặc biệt mà NHÀ TÔI đã dành cho tôi, cho các con và cho các cháu.

NHÀ TÔI âm thầm nhưng luôn hiện diện.

NHÀ ơi, cười và nói thêm một chút đi, cả nhà đang đợi NHÀ đấy.

Hứa với NHÀ là sẽ trả lại không gian, thời gian riêng tư của NHÀ mà bao lâu nay đã bị vô tình chiếm cứ..

Chắc chưa muộn lắm đâu, phải không NHÀ ???

Chồng tôi đích thực là ngôi NHÀ bê tông cốt sắt của tôi, mặc dầu chưa một lần tôi gọi anh là NHÀ TÔI ƠI.

NHUNG

Montreal

03/11/2014